

Són uns nens que s'estimen tant que no hi ha cap nen que no estigui integrat al grup. S'ajuden uns als altres inclús es defensenn davant nostre,

Els hàbits nous: agafar, utilitzar i recollir el tovalló; rentar-se les dents..., els han introduït amb facilitat i de mica en mica segueixen un de vell: recollir.

Els hi encanten els contes, es queden "bocabadatà" i no perdonen el d'abans de dormir.

Però hi ha una cosa que a nosaltres ens té encantades i són les seves converses, les seves actituds, necessitàiem un plec de folis per escriure totes aquelles que ens han sorprés, que ens han fet riure, i que també ens han fet callar.

Voliem escriure perquè els "grans" de la casa han entrat en nosaltres de cop, com un huracà, sense donar-nos compte ens han dit "ei! som aquí", s'han destapat de pressa, tot ha sigut molt ràpid, sense adonar-nos, quasi sense temps per adaptar-nos ens hem trobat que ja són els "nostres nens", que ja els estimem, que ja ens entenem amb la mirada, que ja s'ha establert aquella relació tant maca que fa parlar d'ells com dels "nostres nens".

